

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 6/05
08.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића и Драгомира Милојевића, чланова већа и саветника Марије Вуковић-Станковић, записничара, у кривичном предмету оптужених АА и ББ, због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије у саизвршилаштву у вези чл. 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених адвоката АБ и АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. бр. 89/2003 од 30.3.2004. године, у седници већа одржаној у смислу чл. 375. Законика о кривичном поступку у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и оптуженог ББ а у присуству његовог браниоца адвоката АВ, дана 08.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ и пресуда Окружног суда у Београду К. бр. 89/2003 од 30.3.2004. године СЕ ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К. бр. 89/2003 од 30.3.2004. године оглашени су кривим оптужени АА и ББ због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези чл. 22. КЗ СРЈ и осуђени: оптужени АА на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 05.12.2002. па до 13.12.2002. године, а оптужени ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 10.1.2003. до 12.12.2003. године. Истом пресудом оптужени су ослобођени дужности плаћања трошкова кривичног поступка, обавезани су да на име судског паушала плате првостепеном суду износе од по 3.000,00 динара, као и да на име накнаде штете солидарно исплате оштећеном ВВ износ од 7.000,00 динара. У преосталом делу оштећени ВВ упућен је на парницу ради остваривања свог имовинско-правног захтева.

Против наведене пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- Бранилац оптуженог АА адвокат АБ због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду, у односу на њеног брањеника, преиначи тако што ће извршити преквалификацију кривичног дела које му се ставља на терет и изрећи блажу кривичну санкцију;

- Бранилац оптуженог ББ адвокат АВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, о имовинско-правном захтеву, као и због одлуке о трошковима поступка, у којој је ставила предлог да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а да она и њен брањеник буду обавештени о седници већа на којој ће се о жалби одлучивати.

Републички јавни тужилац у свом поднеску Ктж. бр. 124/05 од 02.2.2005. године ставио је предлог да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредаба чл. 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и оптуженог ББ, а у присуству браниоца оптуженог ББ адвоката АВ, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода и предлога садржаних у жалбама, као и предлога садржаног у поднеску Републичког јавног тужиоца, те објашњења датог на седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

Првостепена пресуда, као ни поступак који јој је претходио не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона учињене на штету оптужених, на које Врховни суд увек пази по службеној дужности, а у смислу чл. 380. ЗКП-а.

По оцени браниоца оптуженог ББ битне повреде одредаба кривичног поступка садржане у првостепеној пресуди огледају се у томе што је изрека ове пресуде неразумњива, противречна сама себи и разлозима, што су о појединим одлучним чињеницама дати нејасни и противречни разлози, док о неким, пак разлози уопште нису ни дати, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП-а. Осим наведеног првостепени суд је учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 2. у вези чл. 361. ст. 7. ЗКП-а, јер у својој пресуди није изнео одређено и потпуно које чињенице и из којих разлога узима као доказане или недоказане, дајући при томе нарочито оцену противречних доказа.

Међутим, по оцени Врховног суда, изнети жалбени наводи су неосновани.

Првостепена пресуда не садржи било какве противречности и нејасноће, напротив, у истој су дати јасни и убедљиви разлози о свим одлучним чињеницама које указују да су оптужени извршили кривично дело за које су оглашени кривим, а разлози који су о овим одлучним чињеницама дати у себи не садрже било какве противречности. Првостепени суд је одређено и потпуно изнео које чињенице и због чега третира као доказане, а које не доказане и из којих разлога прихватио или их није прихватио. Тако ни везано за препознавање оптуженог ББ од стране оштећеног ВВ у пресуди нема било каквих противречности јер суд на страни 8., став 3., наводи да је оштећени, пред истражним судијом детаљно описао и изглед другог лица (пошто је АА препознао), које због протека времена на главном претресу више није могао да препозна са сигурношћу, али опис који је он дао у погледу другог лица које је извадило нож "скакавац" одговара управо изгледу оптуженог ББ.

Побијање првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања своди се у суштини на понављање одбрана оптужених датих у току поступка: оптуженог АА да је према оштећеном применио силу у самоодбрани, а ствари му одузео без умишљаја да изврши кривично дело, већ зато што је био под дејством алкохола и оптуженог ББ да он уопште није учествовао у извршењу дела. Да би се на поуздан начин утврдила чињеница ко је оштећеном наслонио нож "скакавац" на стомак, бранилац оптуженог ББ предложио је саслушање радника МУП-а који су учествовали у поступку препознавања извршилаца кривичног дела или пак извођење других доказа помоћу којих би наведена одлучна чињеница могла бити утврђена.

Веће Врховног суда оцењује да је чињенично стање у овом предмету правилно и потпуно утврђено, због чега се наводи жалбе, којима се првостепена пресуда побија по овом жалбеном основу, оцењују као неосновани.

Одбране оптужених биле су предмет свестране оцене од стране првостепеног суда у побијаној пресуди, за коју су дати јасни, логични и непротивречни разлози, које прихвата и овај суд. Са друге стране првостепени суд је на основу доказа изведених на главном претресу правилно утврдио све одлучне чињенице, па и чињеницу да је управо оптужени ББ прислонио нож "скакавац" оштећеном на стомак и то

на основу исказа самог оштећеног, као и оптуженог АА, па се извођење нових доказа ради утврђења наведене чињенице, које предлаже бранилац, оцењује као сувишно.

Стање свести и урачунљивости оптуженог АА у време извршења кривичног дела првостепени суд је поуздано утврдио на основу налаза и мишљења вештака психијатра доктора ГГ који је у свом закључку навео да се оптужени у време извршења кривичног дела налазио у стању једноставне алкохолне опијености, па се његове способности схватања и значаја дела, као и могућности управљања поступцима, биле смањене, али не битно, што не искључује одговорност оптуженог за извршно кривично дело.

Суд је износ готовог новца, одузетог од оштећеног критичном приликом, утврдио на основу његовог исказа датог на главном претресу, што се јасно закључује из побијане пресуде те у погледу утврђења ове чињенице нема било каквих нејасноћа, на шта неосновано указује бранилац оптуженог Мирковића у својој жалби.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптужених стичу сва битна обележја кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези чл. 22. КЗ СРЈ, за које их је огласио кривим.

Бранилац оптуженог ББ у својој жалби само наводи као основ побијања одлуку о кривичној санкцији, не указујући због чега првостепену пресуду напада жалбом у наведеном делу, док бранилац оптуженог АА сматра да је, с обзиром на бројност утврђених олакшавајућих, а одсуство отежавајућих околности, оптуженом требало изрећи условну осуду.

Испитујући првостепену пресуду у делу у коме је одлучено о кривичним санкцијама Врховни суд оцењује да је првостепени суд правилно утврдивши све околности из чл. 41. КЗ СРЈ од значаја за одмеравање казне, исте правилно и оценио, и осудио оптуженог ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) месеци, а правилно дајући олакшавајућим околностима утврђеним на страни оптуженог АА значај особито олакшавајућих околности, применом чл. 43. и 43. КЗ СРЈ овог осудио на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, урачунавајући обојици оптужених у казне и време проведено у притвору.

Ради предњег се жалбени наводи у погледу одлуке о изреченој казни оцењују као неосновани, а одмерене казне као сразмерне тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела као и степену кривичне одговорности оптужених, нужне да би се њима постигла сврха кажњавања предвиђена одредбама чл. 33. КЗ СРЈ у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (чл. 5. КЗ СРЈ).

Правилна је и одлука суда да оптужени, на име накнаде штете солидарно исплате оштећеном ВВ износ од 7.000,00 динара, с обзиром да је током поступка на несумњив начин утврђено да је од оштећеног одузет готов новац управо у овом износу која је донета у складу са одредбама чл. 206. ЗКП-а.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог ББ побија првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка јер и по оцени овог суда таква одлука донета је у смислу одредаба чл. 196. ст. 1. у вези са чл. 193. ст. 2. тач. 9. ЗКП-а а за исту је првостепени суд дао јасне и убедљиве разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд.

На основу изложеног, у складу са одредбама чл. 388. ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа – судија,

Марија Вуковић-Станковић, с.р. Никола Мићуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК